

Arrestnummer C 1 1240 / 2017
Repertoriumnummer 2017 / 3009
Datum van uitspraak 13 oktober 2017
Notitienummer griffie 2017/NT/168 - - - - -
Notitienummer parket-generaal 2015/PGG/3828 2017/VJ11/168

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 17 OKT. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Ee. inspecteur a.i.

COVER 01-00000956217-0001-0014-01-01-1

2015/PGG/3828 - 2017/VJ11/168

Not.nr. KO.66.99.000360/16

In de zaak van

1. nr. *1347*

geboren te op
kweker,
wonende te | Meulebeke,
- oorspronkelijk beklagde, eiser -

2. nr. *1348*

geboren te : op
bediende,
wonende te | Meulebeke,
- oorspronkelijk beklagde, eiser-

3. nr. *1349*

met maatschappelijke zetel te | Ingelmunster,
ingeschreven met KBO-nummer |
- oorspronkelijk beklagde, eiser -

4. nr. *1350*

met maatschappelijke zetel te | Ingelmunster,
ingeschreven met KBO-nummer |
- oorspronkelijk beklagde, eiser -

5. nr. *1351*

met maatschappelijke zetel te | Ingelmunster,
ingeschreven met KBO-nummer |
- oorspronkelijk beklagde, eiser -

tegen

1. nr. **Het Openbaar Ministerie**, in de persoon van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent,

☐ PAGE 01-00000956217-0002-0014-01-01-4 ☐

2. nr. **De Wooninspecteur van het Vlaamse Gewest,**
met kantoren gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19 bus 22
- oorspronkelijk eiser tot herstel, verweerder -

1.
Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, 12^e correctionele kamer van 18 november 2015, werden de oorspronkelijke beklaagden, thans rechtstreeks dagende partijen/eisers , , en , op tegenspraak op strafrechtelijk gebied veroordeeld wegens meerdere inbreuken op de Codex Ruimtelijke Ordening, het Kamerdecreet van 4 februari 1997 en de Vlaamse Wooncode van 15 juli 1997.

2.
Met betrekking tot het herstel op vordering van de wooninspecteur van het Vlaamse Gewest, besliste de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, 12^e kamer, in het voormelde vonnis als volgt:

“Verklaart de herstellvorderingen zonder voorwerp in zoverre deze betrekking hebben op de panden gelegen aan de , en te en de te

Beveelt en over te gaan tot het herstel van het pand gelegen te , kadastraal gekend onder hetgeen impliceert:

- *indien de beklaagden geen regulariserende stedenbouwkundige vergunning bekomen:*
 - *ofwel het pand een andere bestemming te geven op basis van de bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening;*
 - *ofwel het pand te slopen, tenzij dit verboden is;*

- *indien de beklaagden wel een regulariserende stedenbouwkundige vergunning bekomen:*
 - *het wegwerken, door middel van renovatie-, verbeterings- en aanpassingswerken, van de gebreken aan het gebouw en de daarin ondergebrachte woongelegenheden, zodat dit gebouw en de daarin ondergebrachte woongelegenheden voldoen aan de veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten zoals bedoeld in artikel 5 van het decreet van 15.07.1997 houdende de Vlaamse Wooncode, opdat het aantal punten in het technisch verslag wordt teruggebracht op nul, dit binnen een termijn van tien maanden vanaf de datum dat dit vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen,*

zegt voor recht dat op vordering van de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ingelmunster deze beklaagden een dwangsom van 150,00 euro zal verbeuren per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel te rekenen vanaf het verstrijken van een termijn van tien maanden nadat het vonnis kracht van gewijsde zal hebben verkregen,

machtigt de wooninspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Ingelmunster om het herstel ambtshalve uit te voeren voor het geval de veroordeelden in gebreke zouden blijven, en dit op kosten van de veroordeelden conform de bepalingen in artikel 20bis, §7 van het Decreet van 15.07.1997 houdende de Vlaamse Wooncode,

machtigt de wooninspecteur om de kosten van herhuisvesting te verhalen op de veroordeelden,

zegt dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de opgelegde dwangsommen zullen kunnen verbeuren.

Verklaart de herstellvordering uitvoerbaar bij voorraad, niettegenstaande elk rechtsmiddel, zonder zekerheidsstelling.”

3.

Tegen het voormelde vonnis van 18 november 2015 werd noch door _____, _____ en _____, noch door het openbaar ministerie en de wooninspecteur hoger beroep ingesteld, zodat dit vonnis definitief werd op 4 december 2015.

4.

Bij rechtstreekse dagvaarding van 29 september 2016 tot “*opheffing, opschorting of minstens vermindering van de dwangsom cf. art. 1385quinquies Ger. W.*”, op verzoek van _____ en _____ werden zowel de wooninspecteur van het Vlaamse Gewest als het openbaar ministerie gedagvaard om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, 12^e correctionele kamer.

Blijkens de bewoordingen van deze dagvaarding werd het volgende gevorderd:

“te horen zeggen dat de dwangsom bepaald bij vonnis van 18 november 2015 van de voormelde rechter is opgeheven, minstens opgeschort tot het uitvoeren van de nog te verkrijgen van de stedenbouwkundige vergunning (sic) of minstens te verminderen met ingang vanaf 3 oktober 2016;

De opheffing van de dwangsom in ieder geval te laten terugwerken tot de eerste dag van verbeurdverklaring van de dwangsom”

5.

De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, 9 A kamer, besliste bij vonnis van 5 december 2016 op tegenspraak als volgt:

*“Verklaart de hoofdvordering, in toepassing van artikel 1385quinquies Ger. Wb., van
en
ontvankelijk, doch wijst haar af als ongegrond.*

*Wijst de ondergeschikte vordering van
en
om het vonnis van de
correctionele rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van 18.11.2015 uit te leggen, af
als onontvankelijk.*

*Veroordeelt
en
tot betaling van de kosten van het geding, aan hun zijde
begroot op 164,14 EUR dagvaardingskosten en 1.440,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.”*

6.1.

Tegen dit vonnis hebben al de voormelde oorspronkelijke beklaagden, rechtstreeks dagende partijen op 23 december 2016 hoger beroep ingesteld op de griffie van de rechtbank die het voormelde vonnis van 5 december 2016 heeft gewezen.

Op de griffie van diezelfde rechtbank werd op 23 december 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering door de advocaat van al de oorspronkelijke beklaagden een (model)grievensformulier en een verzoekschrift ingediend.

In het grievensformulier werden op burgerlijk gebied de grieven 2.1 ontvankelijkheid en 2.5 andere, met vermelding *“opheffing dwangsom 1385 quinquies ger W (sic)”*, aangevinkt.

Het afzonderlijk ingediende verzoekschrift specificiert als grief: *“De eerste rechter miskent de onmogelijkheid in de zin van art 1385 quinquies Ger.W”*. Op pagina 8 van het verzoekschrift wordt in ondergeschikte orde een grief aangevoerd met betrekking tot de door de eerste rechter als onontvankelijk afgewezen vordering tot uitlegging van het vonnis van 18 november 2015.

6.2.

Het grievensformulier en het verzoekschrift bepalen voldoende nauwkeurig de grieven.

De verklaring van hoger beroep, het verzoekschrift en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de oorspronkelijke beklaagden, rechtstreeks dagende partijen/eisers, is ontvankelijk.

7.

Gezien het proces-verbaal van de terechtzitting van 11 mei 2017 van dit hof, waarbij conclusietermijnen werden vastgelegd en de rechtsdag werd bepaald op de terechtzitting van vrijdag 15 september 2017.

8.

Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 15 september 2017 in het Nederlands:

- de beklaagden _____ en _____ in hun vordering, vertegenwoordigd door meester Valerie Mastelinck, voor meester Daan De Backer, beiden advocaat met kantoor te Kortrijk,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de eiser tot herstel/verweerder, in zijn verweer vertegenwoordigd door meester Stijn Van Hulle, voor meester Bart Bronders, beiden advocaat met kantoor te Oostende.

9.

Het hof stelt vast dat de voormelde oorspronkelijke beklaagden een conclusie via e-mail overmaakten aan de griffie van het hof op 14 juni 2017 en de wooninspecteur op 18 juli 2017 een conclusie neerlegde op dezelfde griffie. Deze beklaagden legden daarna geen syntheseconclusie meer neer.

Er is geen betwisting dat de conclusies werden neergelegd en meegedeeld voor het verstrijken van de vastgelegde conclusietermijnen.

10.

In het beschikkend deel in de conclusie neergelegd voor het hof vragen de oorspronkelijke beklaagden _____ en _____ te zeggen voor recht dat: *“De dwangsom bepaald bij vonnis van 18 november 2015 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen retroactief wordt opgeheven, minstens te verminderen; De opheffing van de dwangsom in ieder geval te laten terugwerken tot de eerste dag van verbeuring van de dwangsom. Kosten rechtens.”*

In het motiverend deel van de conclusie op pagina 8, randnummer 2.3 verwoorden de voormelde oorspronkelijke beklaagden hun vordering als volgt: *“Zij vragen dan ook met de*

meeste eerbied dat het Hof het vonnis van 5 december 2016 zou hervormen en dat bijgevolg de dwangsom met terugwerkende kracht vanaf 4 oktober 2016 zou worden opgeheven en dat bijgevolg de invordering van de Wooninspecteur ten belope van 4.027,49 EUR en alle nadien verbeurd verklaarde sommen, wordt ongedaan gemaakt. (...) Het past dan ook om de dwangsom op te heffen, minstens op te schorten tot het uitvoeren van de definitief geworden stedenbouwkundige vergunning en de opheffing te laten terugwerken tot de eerste dag van de verbeuring van de dwangsommen."

Uit deze samen gelezen vorderingen moet worden besloten dat nog steeds voor het hof zowel de opheffing, de vermindering als de opschorting van de dwangsom opgelegd in het voormeld vonnis van 18 november 2015 wordt gevorderd.

In het motiverend deel van de conclusie op pagina 11 wordt bovendien nog steeds, in ondergeschikte orde, een middel aangevoerd met betrekking tot de vordering tot uitlegging van het voormeld vonnis van 18 november 2015. Dit middel werd voor het eerst aangevoerd door de beklaagden in hun conclusie neergelegd voor de eerste rechter op 28 oktober 2016 (stuk 7 van het dossier). In dit middel vorderden de voormelde beklaagden in essentie aan de rechtbank bijkomende verduidelijking te geven of de dwangsom van 150 euro per dag werd opgelegd aan elk van hen afzonderlijk dan wel aan hen allen samen. Zij wezen er op dat de wooninspecteur in conclusie van mening was dat de dwangsom door elk van hen afzonderlijk verschuldigd was, terwijl zij dit niet zo in het vonnis lazen.

11.

Voor de uiteenzetting van de relevante feitelijke gegevens verwijst het hof naar de uiteenzetting in het bestreden vonnis van 5 december 2016 op pagina 4, rubriek "I. Feiten", randnummers 1 tot en met 3, en maakt het hof deze tot de zijne.

Het hof voegt daar nog aan toe dat in een proces-verbaal van 22 december 2016 van de wooninspecteur werd vermeld dat op 16 december 2016 werd vastgesteld dat het herstel van het pand aan de _____ te _____ werd uitgevoerd (zie stuk VI.3 overgelegd door de beklaagden).

12.

De voormelde oorspronkelijke beklaagden voeren aan dat zij als normale zorgvuldige ondernemers alle redelijke inspanningen leverden om het herstel aan het pand aan de _____ te _____ tijdig uit te voeren.

Zij wijzen er op dat zij van goede wil waren om de toestand te herstellen, wat blijkt uit het feit dat zij reeds voor de terechtzitting van 16 september 2015 voor de eerste rechter het herstel uitvoerden met betrekking tot twee andere gebouwen gelegen op hetzelfde adres, evenwel met de nummers _____ en _____, voor welke gebouwen ook inbreuken op het toenmalige Kamerdecreet en vervolgens de Vlaamse Wooncode werden vastgesteld en

maart 2015, door de bestendige deputatie van West-Vlaanderen, na beroep van drie personen tegen de beslissing tot toekenning van de vergunning van de gemeente Ingelmunster van 1 juni 2015, op 8 oktober 2015 werd geweigerd omdat het dossier niet voldeed aan het besluit betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor stedenbouwkundige vergunning, zodat niet met kennis van zaken over de aanvraag kon worden geoordeeld.

Dit was duidelijk enkel te wijten aan de fout of nalatigheid van de aanvrager, en bij uitbreiding aan de thans in zake zijnde oorspronkelijke beklagden, nu de de eigenaar blijkt te zijn van onder meer het gebouw aan de te dat bij de activiteiten van de oorspronkelijke beklagden, die actief zijn in de champignonteelt, werd gebruikt, en duidelijk sterk verbonden is met de oorspronkelijke beklagden.

13.2.2.

Vervolgens stelt het hof vast dat, na de weigering van de aanvraag van de voormelde vergunning, die wat het gebouw aan de betrof er toe strekte het gebouw te vergunnen voor het huisvesten van seizoensarbeiders, maar ook betrekking had, zoals de eerste rechter terecht opmerkte, op andere gebouwen en constructies, de pas op 13 april 2016 een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning indiende. Deze had opnieuw betrekking op meerdere gebouwen en constructies, en strekte er specifiek wat het gebouw aan de betrof, die in de aanvraag was aangeduid als 'constructie 6', toe een stedenbouwkundige vergunning te bekomen voor de functie van bureel- en ontvangstruimte, archief, berging en opleidingsruimte voor personeel en, op het gelijkvloers, conciërgewoning.

Het verstrijken van een termijn van meer dan vier maanden sinds het definitief worden van het voormeld vonnis van 18 november 2015 was opnieuw enkel en alleen aan de aanvrager te wijten, en bij uitbreiding aan de thans in zake zijnde oorspronkelijke beklagden.

Het verweer van de beklagden dat nieuwe dossiers moesten worden ingediend en dat Kerst en Pasen drukke maanden waren ingevolge het champignonseizoen, kan niet worden bijgetreden.

De beklagden wisten ingevolge het vonnis van 18 november 2015 dat voor het gebouw aan de het herstel was bevolen zoals bepaald in het vonnis, en beseften ook ongetwijfeld daarvoor al dat er een zeer grote kans was dat een herstel conform de bepalingen van de Vlaamse Wooncode zou worden opgelegd, zodat zij, indien zij het verbeuren van dwangsommen wilden vermijden en zij niet tot de sloop van het gebouw wensten over te gaan, zo vlug mogelijk voor dit gebouw een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning dienden in te dienen. Niets stond er aan in de weg dat een afzonderlijke aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning werd ingediend voor dat gebouw alleen. Een termijn van vier maanden kan in de gegeven omstandigheden, zelfs rekening

gehouden met het champignonseizoen in de winterse feestperiode, bezwaarlijk als een redelijke termijn worden aangezien.

Overigens blijkt ook uit de beslissing van de deputatie van West-Vlaanderen van 13 oktober 2016 dat de stedenbouwkundige vergunning enkel werd verleend voor 'constructie 6' en de overige constructies uit de vergunning werden gesloten, zodat niets er aan in de weg stond dat zo vlug mogelijk enkel een stedenbouwkundige vergunning voor die constructie kon worden aangevraagd.

Die vergunning werd bovendien ook volgens 'aangepast plan' verleend, aangezien bij het onderzoek door de bestendige deputatie, namelijk na opmerkingen van de provinciaal stedenbouwkundige ambtenaar en de uiteenzetting op de hoorzitting op 4 oktober 2016, was gebleken dat de aanvraag niet in overeenstemming was met het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan '...', nu de opleidingsruimte en de archiefruimten meer dan 50% van de vloeroppervlakte innamen. De noodzaak om aangepaste plannen op te stellen, die zeker werden opgemaakt tussen 4 oktober 2016 en 13 oktober 2016, en dus kennelijk zeer vlug konden worden opgemaakt, toont ook aan dat het hoger beroep dat door derden tegen de beslissing van de gemeente van 1 juni 2016 werd ingediend niet zonder meer nutteloos of dilatoir was en dat ook de beklaagden, via de aanvrager, mee verantwoordelijk waren voor het feit dat pas op 13 oktober 2016 de stedenbouwkundige vergunning kon worden verleend.

13.2.3.

De keuze door de beklaagden om na de weigering van de aanvraag van 20 maart 2015 geen regulariserende stedenbouwkundige vergunning aan te vragen opdat het gebouw voor het huisvesten van seizoensarbeiders zou vergund zijn, maar wel een stedenbouwkundige vergunning als conciërgewoning en voor bureel, opleidings- en archiefruimte, en daardoor inderdaad andere plannen dienden te worden opgesteld en een bestemmingswijziging nodig was en ook werd bekomen, is ook enkel aan de beklaagden zelf verwijtbaar.

Niets stond er aan in de weg dat indien de beklaagden vaststelden dat zij niet vóór 4 oktober 2016 de stedenbouwkundige vergunning zouden bekomen en ook konden uitvoeren, het herstel verwezenlijkten of deden verwezenlijken op de wijze wat hen betreft definitief beslist in het vonnis van 18 november 2015. Zoals hiervoor geoordeeld is de tijd die verstreek tussen de beslissing tot herstel in het vonnis van 18 november 2015, zodra deze definitief was geworden, en de aanvraag van 13 april 2016 volledig, en het feit dat de stedenbouwkundige vergunning door de bestendige deputatie pas op 13 oktober 2016 werd verleend mede deels aan de beklaagden te wijten. Bovendien kon het herstel, dat er niet toe strekte een stedenbouwkundige inbreuk ongedaan te maken maar het gebouw aan de woonkwaliteitsvereisten te doen voldoen, ook zonder stedenbouwkundige vergunning tot stand worden gebracht.

13.2.4.

PAGE 01-00000956217-0010-0014-01-01-4

De omstandigheid dat het gebouw nog van eerder recente datum was kan geen reden zijn om te oordelen dat het onredelijk zou zijn dat desgevallend tot de sloop had moeten worden overgegaan. Indien de beklaagden overigens met die beslissing niet akkoord waren, hadden zij daartegen hoger beroep kunnen aantekenen, wat zij zelf beslisten niet te doen. Die berusting in het vonnis brengt ook mee dat de beklaagden aanvaardden dat het herstel binnen de tien maanden na het definitief worden van het vonnis diende te gebeuren. Op het ogenblik dat zij deze beslissing kenden waren zij er al van op de hoogte dat de stedenbouwkundige aanvraag van 20 maart 2015 was geweigerd, zodat zij bij de beslissing om tegen het vonnis van 18 november 2015 geen hoger beroep aan te tekenen daarmee al rekening konden houden en ongetwijfeld ook hielden, wat geldt zowel met betrekking tot de termijn voor het herstel als de omvang van de opgelegde dwangsom, zodat zij deze argumenten in de huidige procedure tevergeefs inroepen.

13.2.5.

De omstandigheid dat de beklaagden de hen respectievelijk in het vonnis van 18 november 2015 opgelegde geldboeten en verbeurdverklaringen zouden hebben betaald en het feit dat deze aanzienlijk waren is geen reden om de dwangsom op te heffen, op te schorten of te verminderen: het blijkt niet dat de beklaagden daardoor niet meer de nodige middelen hadden om het herstel tijdig uit te voeren, zodat dit *in casu* niet kan worden beschouwd als een onmogelijkheid zoals bedoeld in artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek.

13.2.6.

In de gegeven omstandigheden moet worden besloten dat de beklaagden niet in de onmogelijkheid, zoals bedoeld in artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek, waren om aan de hoofdveroordeling te voldoen, aangezien het feit dat zij op 4 oktober 2016 deze nog niet konden voldoen aan hen te wijten is.

Er zijn dan ook geen redenen om de dwangsom op te heffen, op te schorten of te verminderen.

Het bestreden vonnis moet op dit onderdeel worden bevestigd.

14.

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld dat de in ondergeschikte orde gestelde vordering tot uitlegging van het vonnis van 18 november 2015 onontvankelijk is in het kader van de procedure van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek.

15.1.

Terecht werden de beklaagden in de kosten gelaten van de dagvaarding voor de eerste rechter.

15.2.

De beklaagden dienen in hoger beroep te worden veroordeeld tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie.

16.1.

en
werden in het bestreden vonnis van 5 december 2016 veroordeeld tot de kosten van het geding, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding gevorderd door de wooninspecteur, bepaald op 1.440 euro.

16.2.

Nu de beklaagden in het ongelijk zijn gesteld, moeten zij in de kosten worden gelaten die in hun hoofde in de beide aanleggen zijn gevallen.

16.3.

Bij arrest nr. 57/2013 van 25 april 2013 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat om redenen die analoog zijn aan die van de arresten nr. 135/2009 van 1 september 2009 en 83/2011 van 18 mei 2011 van het Grondwettelijk Hof geen enkele rechtsplegingsvergoeding kan worden opgelegd of toegekend aan de overheid die herstelmaatregelen inzake stedenbouw vordert.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat wegens de opdracht die in strafzaken is toegewezen aan de publiekrechtelijke overheden, namelijk het optreden om het algemeen belang te vrijwaren, en die lijkt op die van het openbaar ministerie, de wetgever redelijkerwijs kon oordelen dat het niet aangewezen was om in het voordeel van de overheid de regeling van de verhaalbaarheid van de kosten en het ereloon van de advocaat uit te breiden.

De beslissing van het Grondwettelijk Hof in zijn arrest 68/2015 van 21 mei 2015 heeft betrekking op de procedure voor een burgerlijk rechtscollege en kan niet worden uitgebreid tot de procedure voor de strafgerichten.

Ook de wooninspecteur treedt in strafzaken op om het algemeen belang te vrijwaren, ook wanneer hij is gedagvaard in de procedure in toepassing van artikel 1385*quinquies* Gerechtelijk Wetboek ingevolge een door het strafgerecht gewezen beslissing.

Er kan aldus aan de wooninspecteur geen rechtsplegingsvergoeding worden toegekend.

Het hoger beroep is op dit punt gegrond.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

┌ PAGE 01-00000956217-0012-0014-01-01-4 ─┐

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de hoger beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het bestreden vonnis van 5 december 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, negen A kamer, behalve wat de beslissing over de rechtsplegingsvergoeding betreft, en met dien verstande dat het hof vaststelt dat waar in het bestreden vonnis staat “ ” dit telkens moet worden gelezen als “ ”,

wijzigt het bestreden vonnis wat de beslissing over de rechtsplegingsvergoeding betreft als volgt:

wijst de vordering van de wooninspecteur tot veroordeling tot betaling door de beklaagden van een rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg af als ongegrond,

veroordeelt , , , en hoofdelijk in de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van het openbaar ministerie, op heden begroot op 138,71 euro,

laat de kosten gevallen in hoger beroep aan de zijde van , , en te hun laste,

wijst de vordering van de wooninspecteur tot het betalen van een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep af als ongegrond.

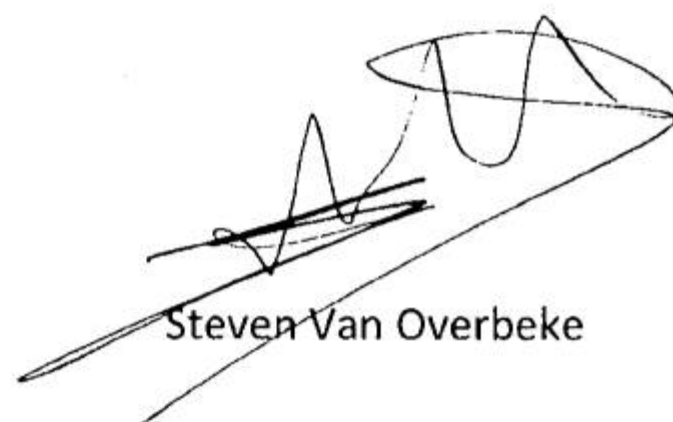
Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ /
Afschriften akten HB:	€ /
Opstelrecht:	€ /
Dagv. 1 ^e en 2 ^e beklagde:	€ 25,26
Dagv. 3 ^e beklagde:	€ 25,26
Dagv. 4 ^e beklagde:	€ 25,26
Dagv. 5 ^e beklagde:	€ 25,26
Dagv. eiser tot herstel:	€ 25,06
	<hr/>
	€ 126,10
+ 10 %:	€ 12,61
	<hr/>
Totaal:	€ 138,71

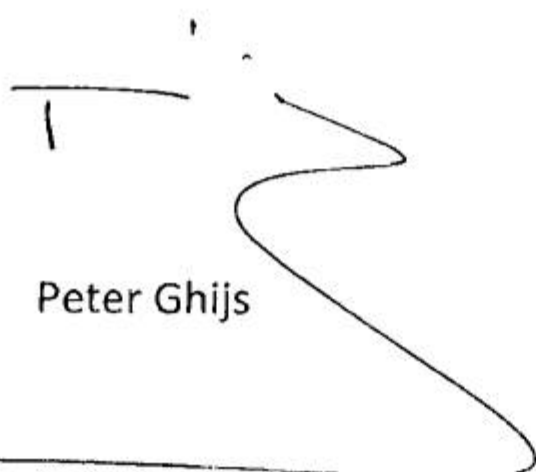
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **13 oktober 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Jan De Clercq, advocaat-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

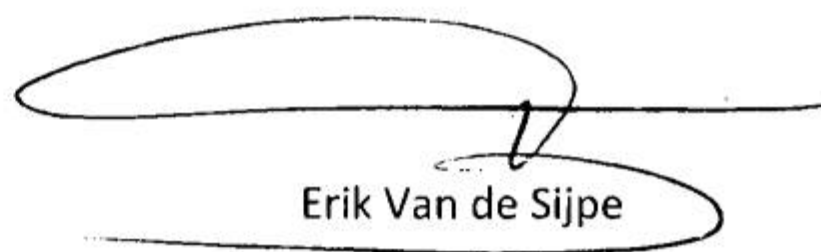
Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Peter Ghijs

Erik Van de Sijpe

